

fulde blive forfattet, hvilket jo kan være muligt, efterfølgende Afstemningen, såltdt ved forrige Behandling i denne Sal, skal jeg for mit Vedkommende være meget villig til at tiltræde Underændringsforslaget under Nr. 11 og sætte Statten for den første Hund, der gaaer løs, til 48 §. iftedesfor, saaledes som foreslaaet i det subsidiaire Ændringsforslag under Nr. 10, til 1 Rd. Jeg vilde ansee dette for en betydelig Forbedring, og det kan maaskee ogsaa være, at der er nogen Rimelighed derfor, men jeg skulde dog imidlertid foretrække, at man vedtog det principale Forslag. Vedtager man det ikke, maa jeg ansee det for meget nødvendigt, at det subsidiaire Forslag bliver stemt ind, saa at der for den første løsgaaende Hund skal gives 3 Mk. eller 1 Rd., og at Cieren af en Vindehund, saasnart den træffes løs, bliver pligtig til at løse Tegn. Forslaget under Nr. 18 falder sammen med det Ændringsforslag, som Udvalget har stillet under Nr. 16, det skal jeg villigt erklære, og det vil altsaa falde bort, saasnart det sidste vedtages. Jeg skal endnu kun dvæle ved Forslaget under Nr. 17. Det forekommer mig, at det dog vilde være rettest at vedtage dette Forslag. Vi maae huske paa, at der staar i den Paragraph, hvortil Forslaget er stillet, at, naar en Mand har bekendtgjort, at han vil aflive Hunden til den og den Tid, naar den ikke forinden bliver indløst, er han berettiget til at dræbe Hunden. Jeg troer nu, at det i Almindelighed vil stille sig saaledes, at den Mand, som har optaget en saadan Hund og udstedt Bekendtgjørelse derom, vil ansee sig forpligtet til at dræbe Hunden, naar Tiden er udløben, og han vilde kun finde et Slags Udvej til at komme udenom denne Forpligtelse, naar der tillige stod i Loven, at han, naar han ikke vilde dræbe den, naar Tiden var udløben, og den ikke var indløst, kunde beholde den. Jeg er fuldstændigt paa det Rene med den Tanke, at den omhandlede Bestemmelse kunde foranledige til Tvævi af kostbare Hunde, saaledes som det blev antydet af den ærede Ordfører, men jeg skal dog dertil bemærke, at

naar Nogen vil stjæle en Hund, vil han vistnok kunne finde Leilighed dertil paa hvilken som helst Maade han vil, og den Cier, som har en kostbar Hund, vil langt hellere løbe den Fare at komme til at løsgjøre sin Hund end ikke at kunne løsgjøre den, fordi den er dræbt. — Der er dernæst endnu en Bemærkning tilbage, som jeg vil gjøre til det Underændringsforslag, som er stillet af den høitagtede Justitsminister til Ændringsforslaget under Nr. 12 om, at Ordene „med samme Nummer“ skulle udgaae af Ændringsforslaget. Jeg veed ikke, om det skulde være undgaaet den høitærede Ministers Opmærksomhed, at der just i § 3 er bestemt, at Hundene skulle indføres i en Protocol med „Betegnelse af hver enkelt Hund, med Beskrivelse af Cierens Navn og Nummeret paa det for Hunden løste Tegn“. Jeg har da i Ændringsforslaget indsat Ordene „med samme Nummer“, fordi dette vilde referere sig til Protocollen og vise tilbage til den samme Hund.

H. M. Petersen: De Herrer ville see, at jeg har tilladt mig at stille 3 Underændringsforslag. Det første knytter sig til et Forslag, som jeg iøvrigt vil tillade mig at fraraade det ærede Thing at stemme for, men skulde det blive vedtaget, finder jeg det dog rigtigere, at der kommer til at staae 48 § end 16 §. Jeg vil i det Hele taget sige, at, naar Loven skulde blive vedtagen med denne Bestemmelse, og der skulde komme til at staae 16 §, vil jeg for mit Vedkommende stemme mod hele Loven. Jeg kalder det i saa Fald en Byrde, der paalægges Communerne; der skal en Protocol til, der skal Tilsyn og Control, og der skal Tegn til, hvilket jeg ikke skjønner kan gjøres for 16 §, og hellere end at paalægge Kommunen en saadan Byrde for disse Hunde, troer jeg, at man bør lade Forholdet være, som det er. Jeg kunde hellere have ønsket indsat 1 Rd., men for, saavidt muligt, at moderere min Anskuelse ligeoverfor Andres, har jeg tilladt mig